

[Aksel Larsen.]

rigsministeren, Sovjetunionen krævede, at kontrollen skulle underordnes vetoretten. Det er naturligvis ikke tilfældigt, at udenrigsministeren siger noget sådant her; det er han næsten nødt til at sige, for det står i den officielle beretning, vi har fået fra udenrigsministeriet, dateret marts 1949: Beretning til rigsdagen angående De Forenede Nationers 3. plenarforsamlings 1. del afholdt i Paris 21. september—12. december 1948. Her står der pag. 28 under afsnittet nedrustning — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til at bringe nogle korte citater, ligesom jeg anmoder om tilladelse til af hensyn til hele sagen i min tale at bringe citater af vedtagelser og forslag fra De Forenede Nationer samt ganske korte citater fra visse taler, som er holdt dér; det er den letteste måde at fremlægge sagen på. Der siges i denne udenrigsministerielle beretning til rigsdagen:

„Underudvalget forelagde i sin rapport tre resolutionsforslag, foruden det sovjetrussiske et polsk og et fransk-belgisk. Det polske adskilte sig fra det russiske ved at opgive kravet om vetoret i spørgsmålet om kontrollen med rustningernes nedbringelse.“

Hvorfor siger man ikke i denne beretning det, som er den fulde sandhed, nemlig at umiddelbart efter at dette polske tillægsforslag var fremsat, tilsluttede Sovjetunionens delegerede sig dette forslag? Hvorfor skal det her i beretningen skjules, at Sovjetunionen på denne måde tilsluttede sig et forslag om, at kravet om vetoret skulle opgives?

Senere — det er pag. 29, samme afsnit — begrundet man den danske delegations afstemning mod Sovjetunionens og Polens forslag bl. a. med at sige — jeg citerer —:

„Der fandtes ikke tilstrækkelige oplysninger om de forskellige magters nuværende rustninger til, at man kunne danne sig et klart billede af, hvad disse forslag i praksis ville komme til at betyde.“

Ja, men med dette punktum i beretningen slår udenrigsministeriet udenrigsministeren på munden, når han står her og siger, at man er nødt til at stemme imod disse forslag, for vedtagelsen af dem ville betyde, at en enkelt magt, Sovjetunionen, ville være uforvarsligt stærkt rustet,

medens andre magter måtte komme til at stå uforholdsmæssigt svagt. Der siges i denne officielle beretning, at der ikke fandtes tilstrækkelige oplysninger om de forskellige magters nuværende rustninger til, at man kunne danne sig et klart billede af, hvad Sovjetunionens forslag i praksis ville komme til at betyde. Det står i udenrigsministeriets beretning. Man siger ganske vist senere, at de to nævnte forslag ville pålægge de pågældende stormagter at reducere deres rustninger med en trediedel, og dette ville føre til, at de stater, der havde reduceret deres rustninger forholdsvis lidt, stadig ville kunne bevare meget store væbnede styrker. Men hvor kan man sige det, når man i forvejen siger, at man ikke aner et kuk om, hvor store væbnede styrker de forskellige stater har? Hvor kan man bagefter sige, at af hensyn til størrelsen af de væbnede styrker kunne man ikke stemme for forslagene?

Må jeg iøvrigt erindre udenrigsministeren om noget, som er sagt af Sovjetunionens udenrigsminister Vishinskij i De Forenede Nationers politiske komité den 13. oktober 1949. Her kører man nemlig op med de samme argumenter: det var meget godt, at Sovjetunionen foreslog indskrænkning af stormagternes rustninger med en trediedel, men Sovjetunionen havde så store hæere. Dertil sagde Vishinskij: det er blevet sagt, at vi har så stor en hær, at den ikke mister noget ved at blive reduceret med en trediedel, men De har store flåder, større end alle andre landes tilsammen, og De har en lille bombe og et stort håb om, at De har den alene. — Det er jo rigtigt, det dér. Hvis man kan hævde — jeg ved det ikke, jeg har ikke oplysninger om hærenes størrelse —, at Sovjetunionen har en stor landhær, er det vist ubestrideligt, at Amerikas Forenede Stater har en flåde større end alle andre sømagters flådestyrker tilsammen, så mon det ene ikke kan veje det andet op?

Så siger man videre i denne beretning, som rigsdagen har fået, at man gik imod Sovjetunionens og Polens forslag, fordi — jeg citerer —:

„Endelig anbefalede forslaget vel forbud mod atomvåbnet, men det foreslog ikke samtidig en effektiv international kontrol med, at alle lande afskaffede dette våben, og da kontrollen skulle foregå indenfor sikkerhedsrådets rammer,